

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

AKIRA MIZUBAYASHI
REGINA INIMII

Traducere din franceză și note de
MĂDĂLINA GHIU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Alina Dincă
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Master Print Super Offset

AKIRA MIZUBAYASHI

REINE DE CŒUR

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 2022.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2024, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mizubayashi, Akira

Regina inimii / Akira Mizubayashi; trad. din franceză și note
de Mădălina Ghiu. – București: Humanitas Fiction, 2024

ISBN 978-606-097-372-0

I. Ghiu, Mădălina (trad.; note)

821.133.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

*În memoria părinților mei,
Jiro și Aiko Mizubayashi*

Ofițerul i-a dat unchiului o sabie și l-a obligat să-i taie ostaticului capul. Era un sublocotenent tânăr, abia ieșit de pe băncile Academiei Militare. Evident, unchiul nu voia s-o facă, dar nu putea să se opună ordinului venit de la ofițer. Nu s-ar fi ales doar cu sancțiuni. În Armata Imperială Japoneză, ordinul ofițerului era ordin de la împărat.

HARUKI MURAKAMI,

Uciderea comandorului, vol. 2, *Metafora se schimbă*¹

— O lamă udă taie mai bine... Kaji, rămâi aici! Ești martorul meu oficial... (*După execuția cu sânge rece a primului deținut chinez condamnat la moarte.*) Le vei spune că, dacă vor să li se taie capul, e suficient să încerce să evadeze... Următorul!

Condiția omului, prima parte,

film de MASAKI KOBAYASHI (1959)

Majoritatea simfoniilor mele sunt monumente funerare. [...] Mă gândeam la celulele prizonierilor, la acele vizuini înfricoșătoare în care oamenii sunt îngropați de vii. Așteaptă să vină să-i ia. Poți să înnebunești de frică. Mulți oameni nu au suportat această tensiune și au înnebunit. Știu asta. Așteptarea execuției este una dintre temele care m-au chinat toată viața.

Mărturie. Memoriile lui Dmitri Șostakovici,
ediție întocmită de SOLOMON VOLKOV

1. Trad. din japoneză de Iuliana Oprina, Polirom, 2019, p. 70.

MIȘCAREA ÎNTÂI
Un bărbat, două femei

De la incidentul Mukden din 1931, Japonia a purtat un război de agresiune colonială în China. În februarie 1945, cu șase luni înainte de prăbușirea Imperiului Japonez, operațiunile militare ale Armatei Imperiale în Manciuria nu au scăzut în intensitate, semănând permanent teroare în rândul populației.

În picioare, lângă un butoi plin ochi cu apă aflat lângă o groapă imensă, proaspăt săpată, sergentul-major Ashibé scoate din buzunarul vestonului un pătrat mare de pânză albă și șterge, de la gardă până la vârf, sabia care sclipește în toată strălucirea ei. Țesătura se îmbibă imediat cu sânge, un sânge aburind, roșu-închis.

— Ai văzut cum se face? Acum tu, Mizukami. Dă-i drumul!

Ashibé îi înmânează arma sa lui Jun Mizukami, un tânăr soldat de rangul al treilea.

Soarele de iarnă este la zenit.

Sabia goală, mândră de irizațiile ei argintii, fălindu-se cu puterea-i ucigașă, îl surprinde pe soldat cu

strălucirea sa de foc. Lumina îl orbește; dar, brusc, privirea îi alunecă în densitatea întunecată a unei cer-neli negre, de parcă, într-o sală de bal perfect luminată la căderea nopții, o pană de curent te-ar arunca dintr-odată în cel mai profund întuneric.

Picături de sudoare îi curg de-a lungul tâmplelor. Ceva ca o insectă uriașă, cu picioare păroase, sau un șarpe lipicios alunecă în tăcere pe spatele lui transpirat, de-a lungul coloanei vertebrale, pe sub maioul jilav, care îi îmbibă deja vestonul gros de postav. Nu vede nimic. Nu aude nimic. Totul este negru, totul este calm. Dar, brusc, se ivește un cap de bărbat scăldat în sânge și cu părul negru ud de sudoare. Cade în groapă. Ai zice că gura lui schimonosită este pe cale să strige blesteme. Capul descrie o mișcare descendentă, neîn-cetat repetată și extrem de lentă. Când aterizează pe fundul gropii pentru a nu știu câta oară, ceva masiv se ridică violent în el, de parcă un mamifer marin rămas fără aer pe fundul apei încearcă să iasă la suprafață. Nu se mai poate ține pe picioare. Își cuprinde burta cu ambele mâini pentru a opri înaintarea irezistibilă a valului seismic care îi cutremură măruntaiele. Dintr-odată, vărsături galbene îi țâșnesc prin gură și prin nas.

— Ce te-a apucat, Mizukami? Te-ai albit tot! spune sergentul-major Ashibé cu un zâmbet sardonice. Hai, depinde de tine să dovedești că ești demn de armata Majestății Sale Imperiale! Dă-i drumul!

Pronunțând „Majestatea Sa Imperială“, sergentul-major ia instantaneu poziția de drepți și și-o menține pentru secunde întregi. Un rânjet batjocoritor se ivește din nou pe buzele lui groase, în timp ce, cu ochii pe jumătate închiși, abia vizibili în umbra aruncată de chipiul său galben-kaki, îi aruncă o privire disprețuitoare tânărului soldat.

— Da, domnule sergent-major, răspunde acesta cu o voce pierită.

Strălucirea insuportabilă a sabiei pe care o strânge mâna mare, păroasă a soldatului îi taie răsufierea. Șase rebeli chinezi legați la ochi, înghițindu-și hohotele de frică, fac imposibilul pentru a-și păstra demnitatea. Tovarășii lor prezenți în număr mare, așezați pe pământ ca zdrobiți de soarele rece și de razele lui ascuțite, adunați în grupuri de cam zece persoane, supravegheați îndeaproape de soldații cu baionetă, nu îndrăznesc să ridice privirea. Nimeni nu scoate o vorbă. Muncitorii chinezi, lăsați singuri, sunt copleșiți de greutatea acestei lumi pline de teroare, o teroare în stare să reducă la tăcere divinitățile supreme.

— La dracu'! strigă sergentul-major cu o voce aspră. Ce mai aștepți, fătălăule? Dă-i drumul! Grăbește-te! Arată-mi că ești un adevărat japonez, un adevărat soldat nipon! Sper că nu ți-ai pierdut sufletul din cauza muzicii efeminate pe care o iubești!

Tot chipul sergentului exprimă un dispreț diabolic. Singur, strâns cu ușa, bietul soldat n-are de ales și scoate

sabia lungă de samurai din teacă. Tremurând imperceptibil, mâna dreaptă a soldatului îngrozit înaintează timid, cu o ezitare grea, palpabilă.

— Nu... domnule sergent-major, nu pot... Scuzați-mă... Nu... nu pot... Chiar nu pot, domnule sergent-major... mi-e imposibil să fac asta... nu, sincer, nu este posibil... îngaimă tânărlul, cu voce joasă.

— Ce spui, dobitocule? E un ordin! Îți ordon să faci asta! Amintește-ți ce scrie clar în *Ordonanța imperială către militari și marinari*¹. Ordinul unui superior este echivalent cu ordinul Majestății Sale Imperiale. Doar nu o să spui că ai uitat!

Din nou Ashibé, rostind „Majestatea Sa Imperială” pe un ton de supunere absolută, stă servil în poziție de drepti.

— Nu... domnule sergent-major... nu... nu cred... nu cred că putem face asta... Nu, chiar nu este posibil... Nu am... Nu am dreptul... Nu avem dreptul să facem așa ceva...

— Nu avem dreptul? Spui prostii! Nu ți-am cerut părerea. Îți ordon să execuți! Nu ai dreptul să nu te

1. *Ordonanța imperială către militari și marinari* (1882) cerea loialitate absolută față de Împărat din partea fiecărui membru al armatei nipone. Era obligatoriu ca toți soldații să învețe pe dinafară întregul text. Împreună cu *Ordonanța imperială asupra Educației* (1890), adresată tuturor supușilor japonezi, formează baza ideologiei naționale a Imperiului Marii Japonii. (N. a.)

supui ordinului meu! Aceasta este comanda mea, comanda superiorului tău! Prin urmare, este cea a *Majestății Sale Imperiale!* În caz contrar, vei fi acuzat de înaltă trădare împotriva esenței sacre a marelui nostru imperiu nipon. Ești conștient de asta?

— ...

O tăcere grea se instalează pentru câteva zeci de secunde... Fără să spună un cuvânt, Ashibé apucă mâna dreaptă a soldatului Mizukami și îl obligă să ia sabia lungă, în timp ce doi din subalternii săi îl forțează pe un tânăr insurgent chinez să se așeze în genunchi pe marginea gropii căscate, pe fundul căreia zac două capete tăiate, alături de trupurile lor calde încă, fără îndoială, rostogolite cu câteva clipe mai devreme printr-o simplă lovitură de picior a sergentului-major. Soldatul, renunțând la tot și la sine, tremură din tot trupul.

Brusc, o cortină albă cade peste ochii lui, acoperindu-i. Nu mai vede nimic. Apoi se deschide în el și dincolo de el o peșteră în care răsună sunete multiple și grave, venite de nicăieri sau dintr-un alt loc infinit de îndepărtat: pe un fond de note muzicale ce se preling în surdină, se ridică în curând strigăte de păsări sugrumate, care se intensifică pentru a face loc la final unei succesiuni de trei mârâituri sinistre. Apoi, după o tăcere de patru sau cinci secunde, încep să răsunе bătăi de ciocane. Dar nu trece mult și această ciocănire obsedantă e înlocuită de sunete sălbatice asemănătoare horcăitului agonic care emană din botul deschis al unei

fiare pe moarte, o avalanșă dezlănțuită de sunete ascuțite deasupra cărora răzbat nenumărate lovituri furioase de ciocan de lemn ca niște bătăi de inimă care nu încetează să se accelereze până la atacul de cord fatal...

— ...!

Un țipăt strident zbierându-i numele sfâșie fondul sonor și face să țâșnească sânge roșu aprins pe pânza de un alb orbitor care parcă îi acoperă ochii.

Zdrobit sub greutatea unei ierarhii militare în vârful căreia tronează un prinț divinizat, micul soldat nu poate face altceva decât să se resemneze și să ia în sfârșit arma albă cu o curbură perfect geometrică. Acum o ține cu ambele mâini. O jubilație perversă înflorește pe chipul sergentului-major, care urmărește și cel mai mic gest al infanteristului novice. Acesta se apropie de condamnatul la moarte îngenuncheat pe marginea prăpastiei, care-și înăbușă gemetele de frică în așteptarea execuției. Soldatul, speriat, învârte sabia deasupra capului, închide ochii broboniți de picături de sudoare; tresare. Superiorul, triumfător, îi examinează fața.

— Dă-i drumul...! Arată că ești un adevărat japonez, demn de armata Majestății Sale Imperiale!

Deodată, o VOCE interioară se ridică din adâncul întunericului: „Nu, nu poți face asta, NU TREBUIE... ești OM înainte de a fi japonez... Tu ești în primul rând om, și doar din întâmplare ești japonez... Nașterea ta este pură întâmplare. Nu ai de ce să fi mândru... Dimpotrivă, fii mândru că ești un om, un OM...”

— Hai odată...!

Țipătul sergentului-major răsună iar. Atunci cele două brațe ale soldatului cad cu furie, supunându-se vocii sălbatice a superiorului său. Lama lovește umărul drept al tânărului insurgent. Sângele țâșnește în același timp în care un strigăt monstruos străpunge timpanele călăului.

— Idiotule!

Nefericitul infanterist, țeapăn ca un robot, deschide ochii. O mare tăietură longitudinală, clocotind de sânge purpuriu, îi invadează întreg câmpul vizual.

— Nu reușești fiindcă vezi acolo capul unui om! Spune-ți că nu este decât un pepene verde pe care îl despici pe o plajă¹!

Militarul feroce își smulge sabia din mâinile subalternului său îngrozit. Se pune apoi într-una dintre acele poziții pe care le adoptă un samurai în timpul unui duel pe viață și pe moarte, ținând în aer cu ambele mâini arma fatală, și, pe loc, scoate un strigăt de luptă cu o ură nestăpânită. Într-o secundă, capul tânărului chinez cade în groapa mare. Se scufundă în pământul încă noroiuș după ploile abundente din ajun. Subofițerul victorios, după ce a aruncat o privire de sus spre groapa comună, dă, cu o nepăsare disprețuitoare, o lovitură violentă trupului decapitat, acestui trup îmbrăcat într-o cămașă gălbuie de pânză aspră, acestei

1. *Suika Wari* – despizarea pepenelui –, joc estival japonez.

CUPRINS

MIȘCAREA ÎNTÂI	
<i>Un bărbat și două femei</i>	9
MIȘCAREA A DOUA	
<i>Ultima zi</i>	39
MIȘCAREA A TREIA	
<i>Muzica apelor</i>	73
MIȘCAREA A PATRA	
<i>Prințul sunetelor</i>	107
MIȘCAREA A CINCEA	
<i>Prima zi</i>	155
EPILOG	233
<i>Mulțumiri</i>	251